

Arrest

nr. 76 883 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 november 2011 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. DE WULF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 23 juni 2009 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 10 september 2009.

1.2. Op 13 januari 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.3. Verzoeker diende via een op 29 januari 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.4. Op 24 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die hem op 1 december 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.02.2010 + aanvullingen dd. 24.06.2010 en 30.05.2011 werd ingediend door :

[T., W.] [...]

nationaliteit: Kameroen

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het voor hem onmogelijk is een aanvraag overeenkomstig art. 9bis in te dienen in zijn land van herkomst. Betrokkene haalt aan dat hij reeds geruime tijd in Europa zou verblijven, dat hij al sinds geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest en dat het vanuit praktische overwegingen onmogelijk zou zijn om deze aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Hieromtrent dient opgemerkt te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid kan vormen daar betrokkene de aanvraag tot machtiging moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor het land waarvan hij de nationaliteit bezit.

Ook de bewering dat ‘het vervullen van deze formaliteit disproportioneel zware gevolgen zou hebben voor betrokkene’ kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene zijn aanvraag dient in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland is enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat mijnheer zou kunnen tewerkgesteld worden in een knelpuntberoep en dat hij over een aanbod tot arbeid beschikt, dat hij duurzame relaties zou hebben opgebouwd met Belgen, dat hij al het mogelijke tracht te doen zich te integreren en dat hij een meerwaarde wil betekenen voor de Belgische arbeidsmarkt - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel aan dat er sprake is van de schending van een essentiële vormvereiste.

Hij verduidelijkt het middel als volgt:

[...]

De bestreden beslissing is nietig wegens het gebrek aan een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing

Een administratieve beslissing kan niet geldig ondertekend worden met een ingescande handtekening.

De Raad van State oordeelde hieromtrent reeds in een arrest van 8 mei 2009 (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106).

In deze zaak vernietigde de Raad van State een beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken wegens het gebrek aan een substantiële vormvereiste.

[...]

De beslissing droeg namelijk geen originele handtekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing, maar een ingescande handtekening.

Een handtekening definieert zich echter als een handgeschreven kenteken door dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont. De Raad oordeelde toen dat de handtekening die op de bestreden beslissing voorkomt evenmin kan worden beschouwd als een elektronische handtekening.

[...]

Een gescande handtekening kan door eender wie geplaatst worden en laat niet toe om na te gaan wie de werkelijke auteur van de beslissing is.

Aangezien de handtekening van de auteur van een administratieve beslissing moet worden beschouwd als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is, werd geoordeeld dat er sprake was van schending van een substantiële vormvereiste.

[...]

In casu is dit niet anders.

De bestreden beslissing werd genomen op 24.11.2011 door attaché [N. B.]. De handtekening op de beslissing is duidelijk een scan van de handtekening van attaché [B.].

Werd deze beslissing werkelijk door deze attaché genomen? Verzoekende partij meent dat dit niet blijkt uit de beslissing.

Gezien er geen sprake is van ene handgeschreven kenteken, doch van een loutere scan, is er uiteraard sprake van een schending van een substantiële vormvereiste.

De beslissing dient om deze reden alleen al te worden vernietigd.”

4.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij laat gelden dat verzoekers eerste middel niet ontvankelijk is.

Immers, de Raad van State heeft er reeds herhaaldelijk op gewezen dat het wettelijk of reglementair voorschrift luidens hetwelk het beroep bij een administratief rechtscollege gemotiveerd moet zijn, van substantiële aard is (zie o.m. R.v.St., nr. 3199, 4.3.1954, Belgische Staat/Hos; R.v.St., nr. 8323, 6.1.1961, Belgische Staat/ Javaux; H. LENAERTS: Administratieve rechtscolleges, Adm.Lex., nr. 91, p. 48 ; Les Nouvelles : Le Conseil d'Etat, nr. 1763,p. 605).

De niet-naleving van deze vereiste heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (R.v.St., nr. 4934, 7.2.56, Kosinsky ; R.v.St., nr. 7521, 6.1.1960, Verboomen). Deze niet-ontvankelijkheid moet het rechtscollege desnoods ambtshalve vaststellen, daar de ontvankelijkheid van een beroep bij een rechtscollege de openbare orde aanbelangt. De rechter zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een niet regelmatig aangebracht beroep ten gronde behandelen.

In casu merkt verweerder op dat betreffende verzoekers middel voor ogen dient gehouden te worden dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een beslissing, geen duidelijke omschrijving geeft van de rechtsregel die geschonden wordt geacht. (cf. R.v.St. nr. 50.142, 9.11.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 48.643, 20.7.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.137, 2.6.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verwerende partij niet de loutere verwijzing naar “het gebrek aan handgeschreven handtekening”.

Verzoeker blijft aldus in gebreke om een voldoende duidelijk en nauwkeurig omschreven middel naar voor te brengen, wat nochtans een voorwaarde is opdat er zou kunnen worden gesproken van een (ontvankelijk) middel.

Ondergeschikt, en louter voor zover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat verzoekers eerste middel wel ontvankelijk is, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers kritiek aangaande de wijze van ondertekening van de bestreden beslissing ongegrond is.

De verwerende partij erkent dat de in de in casu bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid aangebrachte handtekening niet op de klassieke wijze werd aangebracht (met vulpen of balpen), maar is de mening toegedaan dat het onjuist is te stellen dat de bestreden beslissing niet zou zijn voorzien van een (geldige) handtekening van een gemachtigde ambtenaar, of nog, dat het voormelde niet kan worden nagegaan.

De gemachtigde ambtenaar heeft wel degelijk en zelfs eigenhandig de beslissing genomen, weze het dat gebruik werd gemaakt van een “gefotokopieerde of gescande handtekening”.

Het betreft hier wel degelijk een “originele” handtekening maar op papier aangebracht door moderne technische middelen

De juridische basis van deze handelingswijze is vooreerst te vinden in de Wet van dd. 09.07.2001 houdende de vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch karakter voor elektronische handtekeningen en certificatediensten, dewelke conform is aan de richtlijn 1999/93/EG van het Europees Parlement en de Raad betreffende een gemeenschappelijk kader voor elektronische handtekeningen.

In het bijzonder dient te worden verwezen naar het bepaalde onder art. 4, § 4 en 5 van de genoemde Wet.

Art. 4, §4 voorziet:

“onverminderd de artikelen 1323 en volgende van het Burgerlijk Wetboek wordt een geavanceerde elektronische handtekening, gerealiseerd op basis van een gekwalificeerd certificaat en aangemaakt door een veilig middel voor het aanmaken van een handtekening, geassimileerd met een handgeschreven handtekening ongeacht deze handtekening gerealiseerd is door een natuurlijk dan wel door een rechtspersoon”.

Terwijl het art. 4, §5 stelt:

“een elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en niet als bewijsmiddel in gerechtelijke procedures kan worden geweigerd louter op grond van het feit dat:

- de handtekening in elektronische vorm is gesteld,*
- niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat,*
- niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatieinstantie afgegeven certificaat,*
- zij niet met een veilig middel is aangemaakt”.*

Het in casu door de Dienst Vreemdelingenzaken gebruikte systeem voldoet aan de bijlage III van de voormelde Wet dd. 09.07.2000 die de eisen in verband met de veilige middelen voor het aanmaken van een elektronische handtekening vermeldt.

Immers:

- de handtekening is op unieke wijze verbonden met de ondertekenaar gezien de naam onlosmakelijk verbonden is met de handtekening van de betreffende persoon. De naam van betrokkene verschijnt bij aanmaak automatisch samen in het kadertje met de handtekening;*
- de ondertekenaar is identificeerbaar.*
- de ondertekenaar heeft de uitsluitende controle over de middelen nodig voor de totstandkoming van deze handtekening gezien voor elke elektronische handtekening een paswoord en een code dienen ingevoerd te worden die enkel gekend zijn door de ondertekenaar;*
- elke wijziging van de gegevens achteraf kan opgespoord worden. Eenmaal een elektronische handtekening wordt geplaatst onder te ondertekenen stukken wordt het document geregistreerd en kan vervolgens niet meer onder gewijzigde vorm worden opgeslagen.*

Terwijl de ondertekenaar, mevrouw [M. L.], gekend is als zijnde werkzaam bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de hoedanigheid van attaché waardoor zij gemachtigd is beslissingen te nemen in naam van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid. Over de identiteit en hoedanigheid van de ambtenaar die de in casu bestreden beslissing is genomen kan m.a.w. niet ernstig worden getwijfeld.

Door de verzoekende partij wordt de bevoegdheid van de opsteller overigens ook niet betwist.

De juridische grondslag van voornoemd handelen is bovendien ook te vinden in de Wet dd. 20.10.2000 tot invoering van het gebruik van telecommunicatiemiddelen en van de elektronische handtekening in de gerechtelijk en de buitengerechtelijke procedure (B.S. 22.12.2000), die ondermeer artikel 1322 B.W. met een nieuw tweede lid heeft voorzien, luidend als volgt:

“Kan, voor de toepassing van dit artikel, voldoen aan de vereisten van een handtekening, een geheel van elektronische gegevens dat aan een bepaalde persoon kan worden toegerekend en het behoud van de integriteit van de inhoud van de akte aantoon” (Bepaling die inmiddels reeds in werking is getreden).

Aldus staat vast dat de in casu bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door de betrokken ambtenaar die daartoe de nodige bevoegdheid heeft en door hem werd ondertekend middels een elektronische handtekening.

Zoals reeds aangetoond betekent de “ondertekening” niet noodzakelijkerwijze een “geschreven” handtekening zoals blijkbaar wordt voorgehouden door de verzoekende partij, maar kan dit ook middels de elektronische handtekening zoals in casu.

Verzoekers hun beschouwingen nopens de noodzakelijke verzending via elektronische weg, zijn niet van aard afbreuk te doen aan hetgeen supra werd uiteengezet.

In die zin kan worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het volgende wordt bevestigd:

“De bewering van verzoekster dat de handtekening op de bestreden beslissing, aangezien deze ingescand werd en niet werd gebruikt in het kader van enig elektronisch verkeer, niet kan beschouwd worden als een handtekening in de zin van artikel 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatediensten vindt voorts geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège oordeelde met betrekking tot de gescande handtekening op een door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen genomen beslissing dat het de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt” en “dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening” (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Daarenboven moet er nogmaals benadrukt worden dat, ongeacht of de handtekening die op de bestreden beslissing is aangebracht al dan niet een elektronische handtekening is in de zin van voormelde wetsbepaling, een handtekening er enkel op gericht is om zekerheid te verwerven omtrent de identiteit van de auteur van de bestreden beslissing.” (R.v.V. nr. 66 849 van 19 september 2011)

Bovendien is in casu ook wel degelijk voldaan aan de voorwaarden om te kunnen spreken van een geavanceerde elektronische handtekening, hoewel dit strikt juridisch genomen zelfs niet hoefde gelet op het bepaalde in art. 4, § 5 van de Wet dd. 09.07.2001.

De verwerende partij is, gelet op het voormelde de mening toegedaan dat de in casu bestreden beslissing werd voorzien van een geldige handtekening, en deze is genomen overeenkomstig de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1 980.

Ten overvloede kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin het voormelde wordt bevestigd:

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat de elektronische handtekening op de bestreden beslissing, de elektronische weergave is van de handtekening van de betrokken attaché, N. B. Verzoeker betwist evenmin dat attaché N. B. de bevoegdheid heeft om de bestreden beslissing te treffen. De Raad stelt eveneens vast dat verzoeker niet de beslissing op zich betwist, die op elektronische wijze werd overgemaakt, of de onveranderlijkheid ervan, doch wel de elektronische handtekening die op de akte figureert. Geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch de door verzoeker geschonden geachte bepalingen stellen dat een beslissing die genomen wordt betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een met inkt geplaatste handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling van de Vreemdelingenwet noch daarbuiten verbiedt dat een administratieve akte een elektronische handtekening draagt. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze een derde toegang zou kunnen hebben tot de elektronische handtekening van attaché N. B. en die op de beslissing zou kunnen plakken”. Verzoekers betoog blijft dan ook beperkt tot een gratuite redenering, die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker betwist de rechtsgeldigheid van de rechtshandeling niet en toont met betoog niet aan dat de rechtshandeling ongeldig is. (R.v.V. nr. 23.210 van 19 februari 2009)

Verwerende partij verwijst tevens naar de arresten nrs. 207.655 en 207.656 dd. 24.09.2010 van de Raad van State, waarin deze als cassatierechter uitdrukkelijk geoordeeld heeft dat:

“overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt dat ingevolge het bepaalde in artikel 4 §5, van de Wet elektronische handtekening geen rechtsgeldigheid aan de elektronische handtekening kan worden ontzegd, louter op grond van het feit dat zij in elektronische vorm is gesteld of niet is gebaseerd op een gekwalificeerd certificaat of niet is gebaseerd op een door een geaccrediteerd certificatedienstverlener afgeleverd certificaat of niet met een veilig middel is aangemaakt, dat de algemene stelling van de verzoekende partij dat het niet om een elektronische handtekening zou gaan omdat niet aan de voorwaarden van een geavanceerde elektronische handtekening voldaan zou zijn, dus onjuist is; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vervolgens in het bestreden arrest de bewijswaarde van de gescande handtekening van attaché [K. V.] beoordeelt en besluit dat de uiteenzetting van de verwerende partij, “die erop neerkomt dat het te dezen een elektronische handtekening betreft, waaraan bepaalde waarborgen zijn gekoppeld die net beogen uit te sluiten wat verzoeker opwerpt, namelijk dat een derde toegang zou gehad hebben tot de handtekening van de ambtenaar in kwestie, (...) niet kennelijk onredelijk (is)”; dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verder besluit dat de loutere bewering van de verzoekende partijen als zou

een derde de handtekening erop geplakt hebben bijgevolg niet opgaat en dat “de bestreden beslissing werd genomen en ondertekend door attaché K. V.”;
Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, door aldus te oordelen, de aangehaalde bepalingen niet geschonden heeft”

Verzoekers beschouwingen falen in rechte.”

4.1.3. Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker op duidelijke wijze aangeeft van oordeel te zijn dat een substantiële vormvereiste is geschonden die de nietigheid van de bestreden beslissing tot gevolg heeft, zodat verweerder niet zonder meer kan worden gevolgd waar hij stelt dat de uiteenzetting van verzoeker niet als een ontvankelijk middel kan worden beschouwd.

De Raad merkt daarnaast op dat de naam van de ambtenaar die de bestreden beslissing nam, met name attaché N. B., wordt vermeld in de bestreden beslissing. Verzoeker geeft deze naam ook correct weer in zijn verzoekschrift en betwist niet dat attaché N. B. bevoegd is om de bestreden beslissing te nemen. Er kan in dit verband trouwens worden verwezen naar artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing in toepassing van 9bis van de Vreemdelingenwet kan nemen.

Verzoeker betoogt evenwel dat een administratieve beslissing niet geldig kan worden ondertekend met een ingescande handtekening en dat niet vaststaat dat de bestreden beslissing effectief door attaché N. B. werd genomen omdat een gescande handtekening door eender wie kan worden geplaatst. De Raad wijst dienaangaande op rechtspraak van de Raad van State waarin met betrekking tot de gescande handtekening op een beslissing die werd genomen door een gemachtigde van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd geoordeeld dat het *“de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken werd gemaakt”* en *“dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de Wet elektronische handtekening”* (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655). Het feit dat op de bestreden beslissing geen met de hand geplaatste, doch een ingescande handtekening werd aangebracht impliceert dan ook niet dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig is ondertekend en door enig vormgebrek is aangetast. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt voorts dat attaché N. B. op 24 november 2011 de bestreden beslissing elektronisch heeft aangemaakt. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden in haar stelling dat niet blijkt dat attaché N. B. de auteur is van de bestreden beslissing.

De beweringen van verzoeker laten niet toe te besluiten dat enige substantiële vormvereiste werd miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Artikel 9bis Vr. W stelt dat in buitengewone omstandigheden een vreemdeling bij de Burgemeester van de plaats waar hij verblijft, een aanvraag tot verblijfsmachtiging kan indienen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht.

[...]

Het betekent enkel dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561, T. Vreemd. 2003, n° 4).

Bovendien is het geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. Het mag zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden (R.v.St. 3 oktober 2001, nr. 99.424, RDE 2001, n° 115).

[...]

De buitengewone omstandigheden bedoeld in art. 9, derde lid (thans art. 9bis, § 1), W. 15 december 1980 zijn geen omstandigheden van overmacht, maar omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen (R.v.St. 6 januari 2000, X, nr. 84.571; R.v.St., 20 juni 2000, X, nr. 88.076

‘Buitengewone omstandigheden’, in de zin van het vroegere art. 9, derde lid, W. 15 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende W. 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in art. 9bis, tweede lid, W. 15 december 1980, uitdrukkelijk aangesloten bij die interpretatie van het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ (R.v.St., 9 december 2009, De Man en cons., nr. 198.769).

[...]

Verzoeker heeft allereerst de middelen niet om een vliegtuigticket heen en terug naar zijn land van herkomst (Kameroen) te bekostigen.

Bovendien heeft verzoeker een concreet zicht op een job, hetgeen mogelijks komt te vervallen bij de tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst.

[...]

In het verleden werd door de rechtspraak het verlies van werk aanvaard (R.v.St. nr. 81.704, 9 juli 1999, R.v.St. nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, 376; R.v.St. 28 juni 2002, nr. 108.561, TVR 2003, nr°4; R.v.St. 9 juli 1999, nr. 81.704).

Naar analogie dient ook het verlies van een werkaanbieding als buitengewone omstandigheid te worden aanzien in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

[...]

Ten onrechte stelde de verwerende partij dan ook dat het vervullen van deze formaliteit, zijnde het indienen van het verzoek in Kameroen, geen disproportioneel zware gevolgen zou teweegbrengen voor verzoeker.

De bestreden beslissing schendt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. ”

4.2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij laat vooreerst gelden dat uit art. 9 van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, duidelijk

blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België.

Verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen weerhouden worden, kan zich niet op een ontvankelijke wijze beroepen op art. 9 bis dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In casu besliste de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid naar oordeel van de verwerende partij terecht, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en geheel binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van het art. 9 bis van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 onontvankelijk te verklaren.

“Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

De door verzoekers aangevoerde elementen, kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In de bestreden beslissing dd. 24.11.2011 wordt door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid duidelijk gemotiveerd:

[...]

Deze overwegingen laten verzoeker toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk wordt geacht.

Immers, nu hij o.b.v. de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door hem in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging aangebrachte gegevens door het bestuur niet als uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in de daarin vermelde wetsbepaling worden aangezien en dat dit aan de basis ligt van het als onontvankelijk beschouwen van die aanvraag, moet verzoeker worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te kunnen realiseren dat hij tegen de te [zijn]en opzichte genomen beslissing k[a]n opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan, wat in casu concreet wil zeggen, door aan te tonen dat het niet opgaat de voormelde omstandigheden niet te beschouwen als zijnde uitzonderlijk als bedoeld in de laatstvermelde wetsbepaling.

Inderdaad had verzoeker zich in zijn aanvraag dd. 01.02.2010 nopens de ontvankelijkheid van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 beroepen op:

- de bewering dat hij reeds geruime tijd in Europa zou verblijven, dat hij sinds geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst is geweest en dat het vanuit praktische overwegingen onmogelijk zou zijn om deze aanvraag in het land van herkomst in te dienen

- de bewering dat “het vervullen van deze formaliteit disproportioneel zware gevolgen zou hebben voor betrokkene”.

Zoals hierboven gesteld, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht geoordeeld dat deze elementen niet kunnen weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan thans dan ook niet dienstig voor het eerst in zijn verzoekschrift beweren dat hij zijn kans op tewerkstelling kan kwijtraken bij een tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker dit element niet heeft opgeworpen als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis.

Verzoeker heeft enkel naar zijn werkaanbieding verwezen als verantwoording ten gronde voor zijn aanvraag.

Zoals in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld worden de elementen aangaande de integratie, waaronder de kans op tewerkstelling, die verzoeker heeft opgeworpen als verantwoording ten gronde van zijn aanvraag, niet behandeld in de fase waarin over de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter wordt geoordeeld.

Verzoeker kan thans dan ook niet verwijten aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid het mogelijke verlies van zijn kans op tewerkstelling – hetgeen niet meer is dan een ongestaafde hypothetische bewering – niet te hebben weerhouden als buitengewone omstandigheid, daar verzoeker er zich in zijn aanvraag niet had op beroepen.

Er is dus wel degelijk afdoende geantwoord op de door verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging voorgelegde elementen door in de bestreden beslissing te vermelden dat verzoeker met deze elementen geen uitzonderlijke omstandigheden hebben aangehaald als bedoeld in art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St. nr. 101.624 dd. 7.12.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanvraag onontvankelijk is.

De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielpcedure van verzoekers op 20 april 2001 werd afgesloten door een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat zij sindsdien illegaal op het grondgebied verblijven. Verzoekers wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door verzoekers betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat verzoekers naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

Tot slot dient er nog op te worden gewezen dat het uiteraard aan verzoeker is, wanneer hij aanspraak maakt op een verblijfsrecht, om zowel de ontvankelijkheid als de gegrondheid van deze aanvraag te bewijzen.”

4.2.3. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn, zoals verzoeker correct aangeeft, omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker voert aan dat hij de middelen niet heeft om een vliegtuigticket heen en terug naar zijn land van herkomst te bekostigen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat verzoeker dit gegeven pas voor het eerst in het kader van huidig beroep aanvoert. Zoals reeds gesteld, kwam het aan verzoeker toe om in zijn aanvraag op duidelijke wijze aan te geven welke buitengewone omstandigheden hem verhinderden om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst en hiertoe de nodige stavingsstukken aan te brengen. Verweerder kon geen rekening houden met een gegeven dat verzoeker zelf niet nuttig genoeg achtte om op te nemen in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij *“concreet zicht op een job [heeft]”* en dat *“het verlies van een werkaanbieding”* dient te worden beschouwd als zijnde een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker,

in zijn aanvraag om tot een verblijf in België gemachtigd te worden melding maakte van het gegeven dat hij over een aanbod beschikt om te worden tewerkgesteld in een knelpuntberoep en aangaf dat hij hierdoor *“veel sneller geïntegreerd zal zijn dan personen die geen uitzicht op werk hebben.”* In de bestreden beslissing wordt in dit verband opgemerkt dat deze elementen betrekking hebben op de integratie van verzoeker en dat gegevens inzake de integratie de gegrondheid van zijn verblijfsaanvraag betreffen. Deze stellingname is niet kennelijk onredelijk en is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). De Raad kan verder slechts vaststellen dat verzoeker in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd het gegeven dat hij bij een (tijdelijke) terugkeer naar zijn land van herkomst zijn werkaanbieding zou verliezen niet heeft aangebracht als zijnde een buitengewone omstandigheid die hem verhinderde de aanvraag in te dienen via de reguliere procedure. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met een gegeven dat hij zelf niet uitdrukkelijk als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, aanvoerde.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting ook niet aannemelijk dat verweerder ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat niet werd aangetoond dat de toepassing van de regel dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te doen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post, *“disproportioneel zware gevolgen zou hebben”*.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het evenredigheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het verzoek om naar het land van herkomst terug te gaan om een aanvraag in te dienen in een Belgisch consulaat of diplomatieke post, om vervolgens terug te keren naar België is onevenredig met het nagestreefde doel.

Het doel bestaat erin dat de aanvraag ter kennis wordt gebracht aan de Belgische autoriteiten

De buitenlandse diplomatieke posten dienen immers hoe dan ook de aanvraag over te maken aan België.

De verplaatsing van verzoeker naar een ander continent en terug is onevenredig met het beoogde doel.

[...]

Bovendien dient de buitengewone aard van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden in ieder concreet geval door de overheid te worden onderzocht.

In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd naar de concreet aangehaalde elementen.”

4.3.2. Verweerder antwoordt dienaangaande in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] In casu was het geenszins kennelijk onredelijk of onevenredig van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om te oordelen dat de bewering dat “het vervullen van deze formaliteit disproportioneel zware gevolgen zou hebben voor betrokkene” niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar het indienen van de aanvraag bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland (en niet noodzakelijk die van het land van herkomst) enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekers kritiek die kennelijk een feitelijke herbeoordeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis beoogt, kan niet leiden tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing.

[...]

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis onontvankelijk is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennen van de zorgvuldigheids- en evenredigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.”

4.3.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel, stelt verzoeker dat de buitenlandse diplomatieke posten zijn aanvraag om machtiging tot verblijf hoe dan ook moeten overmaken aan België en de verplaatsing naar het herkomstland en terug onevenredig is met het doel dat erin bestaat dat de aanvraag ter kennis wordt gebracht aan de Belgische autoriteiten. De Raad benadrukt evenwel dat de wetgever, in de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, op uitdrukkelijke wijze heeft bepaald dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland en dat enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Het is de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bijgevolg niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene vereisten een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

De aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

4.3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu stelt de Raad vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de verschillende elementen die verzoeker aanhaalde ter onderbouwing van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft onderzocht om te bepalen of deze elementen konden worden weerhouden als zijnde buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigden. De verblijfsaanvraag werd bijgevolg wel degelijk aan een individueel en zorgvuldig onderzoek onderworpen.

Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK